

Rosa od Jahwe

Długa historia w skrócie

„Dlatego resztką Jakuba będzie pośród wielu narodów jak rosa od PANA, jak deszcze skrapiające trawę, które nie czekają na człowieka ani nie polegają na synach ludzkich” — Mich. 5:7 (UBG).

Prorok Micheasz był młodszy od Izajasza i działał współcześnie do niego. W księdze Micheasza często można zauważyć bliskie podobieństwa do pism Izajasza, czasem nawet napisane niemal identycznym językiem. Najwyraźniej Micheasz zapożyczał z proroctw swojego poprzednika.

Przykładem tego jest jedno z najbardziej znanych proroctw Izajasza. „I stanie się w dniach ostatecznych, że góra ze świątynią Pana będzie stać mocno jako najwyższa z gór i będzie wyniesiona ponad pagórki, a tłumnie będą do niej zdążać wszystkie narody. I pójdzie wiele ludów, mówiąc: Pójdźmy w pielgrzymce na górę Pana, do świątyni Boga Jakuba, i będzie nas uczył dróg swoich, abyśmy mogli chodzić jego ścieżkami, gdyż z Syjonu wyjdzie zakon, a słowo Pana z Jeruzalemu” – Izaj. 2:2-3.

To piękne proroctwo o Królestwie Bożym zostało powtórzone w Księdze Micheasza 4:1-2. „I stanie się w dniach ostatecznych, że góra ze świątynią Pana będzie stać mocno jako najwyższa z gór i będzie wyniesiona ponad pagórki, a ludy tłumnie będą do niej zdążać. I pójdzie wiele narodów, mówiąc: Pójdźmy w pielgrzymce na górę Pana i do świątyni Boga Jakuba, i będzie nas uczył swoich dróg, abyśmy mogli chodzić jego ścieżkami, gdyż z Syjonu wyjdzie zakon i słowo Pana z Jeruzalemu!”

To podobieństwo wykracza poza dwie pary wersetów zacytowane powyżej, ale jest wystarczające, aby wykazać związek między tymi dwoma prorokami.

Izajasz prorokował również o późniejszym czasie, kiedy Babilon będzie kontrolował Judę i zabierał jeńców. Mówi o tym 39 rozdział Księgi Izajasza, ale wystarczy wskazać jeden werset, aby to wyrazić: „A z twoich synów, którzy wywodzić się będą od ciebie, których ty spłodzisz, wezmą, aby byli podkomorzymi w pałacu króla babilońskiego” – Izaj. 39:7.

Micheasz wyraził to samo w swoim proroctwie. „Wij się z bólu i jęcz, córko syjońska, jak rodząca! Gdyż wkrótce będziesz musiała wyjść z miasta i zamieszkać na polu,

i pójdziesz aż do Babilonu. Tam będziesz wyratowana, tam wykupi cię Pan z ręki twoich nieprzyjaciół” – Mich. 4:10. Odniesiemy się do tego tekstu później, gdy będziemy analizować pierwsze sześć wersetów piątego rozdziału Księgi Micheasza.

Micheasza 5

Wersety otwierające ten rozdział zawierają bardzo krótkie, ale treściwe podsumowanie historii Izraela od czasów Sedekiasza do Jezusa, poprzez diasporę, wywyższenie Jezusa, wyzwolenie Izraela oraz słodkie, orzeźwiające wprowadzenie do Królestwa Chrystusowego, emanującego z odrodzonego Izraela.

Werset 1

„Zbierz się teraz w oddziały, córko oddziałów! Obległ nas. Laską będą bić w policzek sędziego Izraela” – Mich. 5:1 (UBG).

„Sędzia Izraelski” w tym wersecie odnosi się do Sedekiasza, ostatniego króla Izraela, zanim Nabuchodonozor ostatecznie zlikwidował królestwo Izraela.

Nabuchodonozor trzykrotnie uprowadził Izraelitów do niewoli.

1. W jednym z początkowych lat panowania Jojakima, określanym jako czwarty rok według Księgi Królewskiej, Księgi Kronik i Księgi Jeremiasza, lecz jako trzeci rok według Księgi Daniela, który przebywał w Babilonie, gdzie powszechną metodą liczenia władców było stosowanie metody roku wstąpienia (gdzie rok, w którym rozpoczyna się panowanie danego władcy, jest przypisywany poprzednikowi, a nie nowemu następcy).
2. Początek panowania Jehojachina, syna i następcy Jojakima. Jehojachin panował tylko trzy miesiące, żył w niewoli przez resztę długiego panowania Nabuchodonozora, ale został wywyższony przez następcę Nabuchodonozora, Amel-Marduka (2 Król. 25:27, gdzie jego imię jest podane jako Ewil-Merodach). To właśnie podczas tej niewoli Ezechiel został zabrany do Babilonu.
3. Koniec panowania Sedekiasza oznaczał także koniec królestwa Judy, a tym samym królestwa Izraela. Sedekiasz nie dotrzymał obietnicy lojalności wobec Nabuchodonozora, wbrew radom Jeremiasza, i bardzo za to cierpiał. Kiedy

został wzięty do niewoli, widział zabójstwo swoich synów, po czym został oślepiiony i ostatecznie zmarł w niewoli (2 Król. 25:7).

Werset 2

„Ale ty, Betlejem Efrata, choć jesteś najmniejsze wśród tysięcy w Judzie, z ciebie jednak wyjdzie mi ten, który będzie władcą w Izraelu, a jego wyjścia są od dawna, od dni wiecznych” (UBG).

Tekst ten sięga w przyszłość o ponad pięć wieków, aż do narodzin Jezusa, kolejnego króla, który miał rządzić Izraelem. Jest on cytowany w Ewangelii Mateusza 2:6 jako odnoszący się do narodzin Jezusa, kiedy mędrcy ze wschodu szukali miejsca narodzin nowego króla Izraela.

Izrael jako naród nie przyjął Jezusa we właściwy sposób. Stosunkowo nieliczni, którzy to uczynili, byli w stanie otrzymać wspaniałe niebiańskie powołanie, które zostało otwarte w dniu Pięćdziesiątnicy. Naród jako całość został jednak odrzucony za to, że oddał przeznaczonego mu Mesjasza w ręce rzymskiej władzy w celu ukrzyżowania. „Jeruzalem, Jeruzalem, które zabijasz proroków i kamienujesz tych, którzy do ciebie byli posłani, ileż to razy chciałem zgromadzić dzieci twoje, jak kokosz zgromadza pisklęta swoje pod skrzydła, a nie chcieliście! Oto wam dom wasz pusty zostanie” – Mat. 23:37-38.

Werset 3

W konsekwencji Izrael zostanie odrzucony na wiele stuleci, zanim zostanie przywrócony pod koniec wieku.

„Dlatego wyda ich aż do czasu, kiedy rodząca porodzi. Wtedy resztkę jego braci wróci do synów Izraela” (UBG).

Należy zauważyć wzmiankę, że zostaną wydani, dopóki ta, która cierpiała, nie porodzi. Jest to odniesienie do wcześniejszej wzmianki o porodzie w Księdze Micheasza 4:10, cytowanej wcześniej w tym artykule. W tamtym przypadku Izrael miał udać się do Babilonu, a później odrodzić się po uwolnieniu z Babilonu i przywróceniu do swojej ziemi.

Jednak prorocze wypełnienie wersetu z Księgi Micheasza 5:3 następuje długo po zakończeniu niewoli babilońskiej. Werset Mich. 5:2 jasno odnosi się do Jezusa podczas Jego pierwszego przyjścia, wiele lat po upadku starożytnego Babilonu jako potęgi dominującej.

Księga Objawienia wyraźnie wskazuje, że w erze chrześ-

cijańskiej nowy, duchowy Babilon będzie panować. Papiestwo będzie sprawować władzę w chrześcijańskim świecie przez 1260 lat. W Obj. 17:5 papiestwo jest reprezentowane przez nierządną kobietę, określoną mianem Babilonu. „A na czole jej wypisane było imię o tajemniczym znaczeniu: Wielki Babilon, matka wszetecznic”. Izrael zostanie rozproszony po różnych miejscach, a większość z nich będzie podlegać rządowi krajów sprzymierzonych z papiestwem. Tak więc w Mich. 5:3 mowa jest o długich wiekach diaspory, czyli rozproszenia Izraela.

Werset 4

„Powstanie i będzie paść w mocy PANA i w majestacie imienia PANA, swego Boga. I będą mieszkać spokojnie, bo już będzie on wielki aż po krańce ziemi”.

Słowa te odnoszą się do Jezusa, którego imię miało być „wielkie aż po krańce ziemi” podczas Wieku Ewangelii, gdy Izrael znajdował się w rozproszeniu. Słowo „powstanie” jest często używane w Księdze Daniela 11 w odniesieniu do króla dochodzącego do władzy. W tym samym celu zostało również użyte w odniesieniu do samego Jezusa, Michała, w Dan. 12:1.

Słowo „karmić” w zapisie Mich. 5:4 w angielskim przekładzie KJV zostało oddane w innym angielskim przekładzie NIV jako „paść” swoją trzodę. To słowo z kolei odnosi się do króla rządzącego swoim ludem, tak jak pasterz rządzi swoją trzodą. W przypisie do słowa „karmić” w wydaniu King James Cambridge podano „rządzić” [Biblia Poznańska]. Innymi słowy, podczas Wieku Ewangelii Jezus „powstanie [obejmie władzę królewską] i będzie paść [rządził] w mocy PANA i w majestacie imienia PANA” (UBG). W tym samym czasie, gdy cielesny Izrael będzie się znajdował w rozproszeniu, duchowy Izrael będzie prowadzony, rządzony i pasciony przez Jezusa, naszego króla.

Werset 5

„I będzie on pokojem, gdy Asyryjczyk wtargnie do naszej ziemi. I gdy podepcze nasze pałace, wtedy wystawimy przeciw niemu siedmiu pasterzy i ośmiu książąt z ludu” (UBG).

Ten sam władca, Jezus, ma być zbawieniem Izraela w ich ostatniej ciężkiej chwili pod koniec wieku. Tutaj mowa jest o zagrożeniu ze strony Asyryjczyków, które stanowiło poważne niebezpieczeństwo dla Izraela i Judy w czasach proroka Micheasza. W 723 r. p.n.e. Asyria podbiła Samarię, dziesięcioplemienną królestwo północy, a w 701 r. p.n.e. groziła zajęciem Jerozolimy za cza-

sów Hiskiasza, gdy Sennacheryb, król Asyrii, domagał się kapitulacji Judy.

Jednakże w wypełnieniu wersetu 5 w kontekście poprzednich wersetów dotyczących Jezusa, jest jasne, że dosłowne imperium Asyrii straciło swoje znaczenie. Asyria straciła swoją potęgę, gdy została podbita przez Babilon pod wodzą Nabopolassara i jego syna Nabuchodonozora. Natomiast werset Mich 5:2 przenosi nas wielki później do narodzin Jezusa, werset trzeci do diaspyry Izraela, a werset czwarty do panowania Jezusa nad duchowym Izraelem w czasach Ewangelii. Następnie werset 5 przepowiada, że Jezus będzie tym, który zapewni pokój w obliczu asyryjskiego zagrożenia.

Wygląda na to, że Asyria symbolizuje tutaj inne, znacznie późniejsze, poważne zagrożenie dla Izraela pod koniec wieku. Mowa tutaj o ataku, który został opisany w początkowych wersach Księgi Ezechiela 38, z którego Bóg, poprzez Jezusa i Kościół w chwale, uratuje i zachowa Izrael.

Siedmiu pasterzy, czyli idiomatyczne określenie królów, symbolizuje Kościół ukształtowany w siedmiu etapach Wieku Ewangelii. Ośmiu książąt, czyli Starożytni Święci wzbudzeni na początku Królestwa, wskażą Izraelowi drogę do Wybawiciela (zobacz komentarze na ten temat w kolejnym artykule dotyczącym Zachariasza, „Ten, którego przebili”).

Werset 6

„Ci ogołocą ziemię Asyrii mieczem i ziemię Nimroda na jej granicach. W ten sposób wybawi nas od Asyryjczyka, gdy nadciągnie do naszej ziemi i gdy będzie stąpał w naszych granicach” (UBG).

Zwróćmy uwagę na czynne siły wspomniane w tym wybawieniu Izraela. „Ogołocą ziemię Asyrii”. Izrael nie będzie walczył bezpośrednio, jak miało to miejsce w latach 1948, 1967 i 1973. Słowo „oni” w tym kontekście odnosi się do interweniujących sił z wersetu 5, siedmiu królów (Kościół) i ośmiu książąt (Starożytni Święci). Izrael nie będzie musiał sięgać po rakiety, pociski ani wysyłać śmiertelnych armii, aby osiągnąć zwycięstwo.

W przeszłości tak było. W Mich. 4:13 opisano, jak Izrael „młócił” swoich wrogów rogami z żelaza i kopytami z mosiądzu, „zdeptał wiele ludów”. Jednakże w tym przy-

padku sytuacja będzie inna. Izrael nie będzie działał jako militarny zdobywca, lecz będzie wywierał słodki, błogosławiony wpływ pokoju. „Dlatego resztką Jakuba będzie pośród wielu narodów jak rosa od PANA, jak deszcze skrapiające trawę, które nie czekają na człowieka ani nie polegają na synach ludzkich” – Mich. 5:7. Kiedy budzimy się o świcie, by poczuć słodki aromat i świeżą rosę z nieba lub delikatny deszcz na trawie, doświadczamy błogosławionego, orzeźwiającego wpływu. Podobnie będzie z Izraelem.

Dwa przykłady

W czasach Izajasza i Micheasza doszło do inwazji wojsk asyryjskich pod wodzą Sennacheryba na Judę za panowania Hiskiasza. Opis tego wydarzenia znajduje się w 36, 38 i 37 rozdziale Księgi Izajasza. Hiskiasz przedstawił groźne żądanie Sennacheryba w świątyni, modlił się do Boga i czekał na odpowiedź poprzez proroka Izajasza.

Odpowiedź, jaką otrzymał, była uspokajająca: „Przeto tak mówi Pan o królu asyryjskim: Nie wkroczy on do tego miasta ani nie wypuści tam strzały, ani nie wystąpi przeciwko niemu z tarczą, ani nie usypie przeciwko niemu szańca” – Izaj. 37:33. Tak też się stało. „I wyszedł anioł Pana, i pozbawił życia w obozie asyryjskim sto osiemdziesiąt pięć tysięcy mężów. Oto następnego dnia rano wszyscy byli nie żywi, same trupy. Toteż Sancheryb, król asyryjski zwinął obóz i wyruszywszy wrócił do swojej ziemi, i zamieszkał w Niniwie” (Izaj. 37:36-37). Na długo przed tym, wcześniejszy król Judejczyków, Jehoszafat, stanął naprzeciw wroga składającego się z trzech narodów Ammona, Moaba i Edomu zgromadzonych na wojnę przeciwko Izraelowi. Relacja z tego wydarzenia znajduje się w 2 Księdze Kronik 20. „Podczas tego stali przed Panem wszyscy Judejczycy, nawet ich małe dzieci, ich kobiety i synowie” (werset 13). Wtedy prorok Jahaziel odpowiedział w imieniu Boga: „Nie wasza to wojna, ale Boża. Nie waszą rzeczą będzie tam walczyć [...]. Wstawszy wcześniej rano [...]. Gdy tylko zaczęli śpiewać radosne pieśni pochwalne, Pan nastawił zasadzkę na Ammonitów, Moabitów i mieszkańców pogórza Seir [Edom], którzy ruszyli na Judę i zostali pobici” (wersety 15, 17, 20, 22).

Podobnie będzie w przypadku Izraela w nadchodzącym wielkim wyzwoleniu. Zwycięstwo będzie pochodziło od Boga. Późniejszy wpływ Izraela będzie jak „rosa od PANA”.

David Rice (USA)